

dat ik zachtmoedig ben en nederig van hart en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want mijn juk is zacht en mijn last is licht. Of wilt men het anders: de Bergrede begint met zaligsprekingen. Vóór nog een gebod gegeven is heeft het: zalig zijt gij — want uwe is het koninkrijk der hemelen. Jezus geeft, wat Hij belooft. Hij zelf volbrengt de wet en verdient de zaligheid. Zou moet het zijn, omdat de Bergrede de wet is van het koninkrijk der hemelen, waarin God ook Zijn genade in Christus openbaart.

En zien we het zoo, dan kunnen we de boven gestelde vraag toch weer bevestigend beantwoorden. Zeker, Jezus eischt, dat Zijn discipelen de geboden, die Hij geeft, zullen volbrengen en dat ze aldus de ware gerechtigheid zullen betoonen en ingaan in het koninkrijk der hemelen. Maar Hij eischt het van hen, wien Hij het eerst zelf heeft gegeven en die Hij daarom zalig spreekt.

De Bergrede geeft ons den regel der dankbaarheid op het verlorene en vrijgemaakte leven in het koninkrijk Gods.

F. W. GROSHEIDE.

## UIT DE SCHRIFT.

### Wij zullen Hem zien:

Maar wij weten, dat als (Hij) zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is. 1 Joh. 3:2b.

„Wij zullen Hem gelijk wezen; want wij zullen Hem zien“....

Eigenaardige gedachte.

Het aanschouwen van God zal tot gevolg hebben, dat wij Gode gaan gelijken. Door het zien van God worden Zijne trekken op ons overgebracht. „Wij zullen Hem gelijk wezen; want wij zullen Hem zien.“

Reeds in dit leven komt deze waarheid tot bevestiging. Van nature heeft de mensch voor God geen oog. Hij moge veel van Hem weten, maar hij ziet God niet in Zijne deugden, in Zijne heiligheid en Zijn recht. Zijne genade en onuitsprekelijke zondaarsliefde.

En zoolang Hij God niet ziet, zoolang blijft hij ook het beeld Gods missen. Pas dan wordt dat beeld en die gelijknisse Gods bij den mensch opgericht, wanneer hem de oogen verlicht worden en hij den Heere leert aanschouwen. Door het zien van God wordt hij het beeld van God. Door het zien van Gods heiligheid wordt in den mensch de afkeer tegen de zonde gewekt. Door het zien van Gods recht gaat de mensch zichzelf vernemen. Door het gezicht op Gods genade wordt de mensch ook zelf vertoerd. Door den blik op Gods groote liefde ontvouwt de mensch in wederliefde.

De mensch ontvangt dus de gelijknisse Gods door het zien van God. Reeds in dit leven blijkt de waarheid: wij worden Hem gelijk, want wij zien Hem.

Hoeveel te rijker zal dit nu zijn in den staat der heerlijkheid, wanneer alle bedekking en verandering om God te aanschouwen is weggevalen; wanneer wij Hem zien „gelijk Hij is“.

Thans hebben we zoo menigmaal van onzen God een onzuivere voorstelling. Ook na ontvangen genade gaat ons leven vaak gebukt onder verkeerde gedachten van den Heere; slaafsche vrees, wantrouwen, onaanvaardelijkheid voor de heiligheid Gods, geen indruk hebben van Zijne liefde. — dit alles en veel meer is een aanwijzing, dat wij God niet zien „gelijk Hij is“. En dat werkt belemmerend op de herstelling van het beeld Gods in ons. Hoe zal het dan zijn, als al deze belemmeringen zullen zijn weggevalen. Als we in een nieuw lichaam en een volkomen gereinigde ziel de volle openbaring Gods zuiver zullen ontvangen; als ons geestelijk leven niet meer gehinderd en gedrukt zal worden door het zien van God gelijk Hij niet is, maar wij nooit anders dan de ware voorstelling en de juiste gedachten van Hem zullen genieten, en wij eeuwig Hem zien zullen „gelijk Hij is“; als wij beeld ook niet meer door het geloof behoeven op te vangen in den spiegel Zijns Woords, doch Hem aanschouwen zullen van aangezicht tot aangezicht.

\* \* \*

Dit nu zal de weg zijn, waarin de algeheele voltooiing van het beeld en de gelijknisse Gods bij ons tot stand komt. Die gelijknisse ontving de mensch eenmaal bij zijne schepping; maar zij gingen verloren. En nu wordt ze wel aanvankelijk opgericht doordat God zich aan den mensch te aanschouwen geeft; doch de volkomen oprichting geschiedt in de eeuwige heerlijkheid. Dan zien we God ongestoord „gelijk Hij is“. Dan komen al Zijne deugden en schoonheden tot onbepaalde openbaring. Het is niet uit te spreken wat dat zal zijn. Het zal het opperste van de zaligheid zijn. Gods schoonheid eeuwig met begeerig oog en ziel in te drinken. Er zal niets hoogers in de zaligheid zijn, dan „Hem te zien gelijk Hij is“.

En dan zullen wij ten volle verstaan wat de apostel zegt: „wij zullen Hem gelijk wezen, want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is“. Want dan zullen de zaligen slechts ééne taak, ééne jubelend vol-

brachte taak hebben: hoe langer zoo meer, tot in alle eeuwigheid, de schoonste gelijkenis van dien heerlijksten God te gaan vertoonen. Die heerlijkheid Gods zal de zaligen zoo bekoren en verrukken, dat er slechts één lust in hen branden zal: Hem gelijk zijn. Zijne heerlijke gelijkenis openbaren. De aanschouwing van de schoonheid Gods zal zoo overwinnend op hen inwerken, dat zij niet anders begieren, dan een volkomen afdrak van die schoonheid te zijn en de gelijkenis van hun God te vertoonen.

Dat is het: „wij zullen Hem gelijk wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is“.

\* \* \*

Zult gij in die heerlijkheid deelen, mijn lezer? Dan zult ge in dit leven reeds uwen God moeten zien.

Dan zal uw oog nu reeds geopend moeten worden voor Zijne schoonheid, en het zal u tot beschaming en verbrokenheid des harten moeten strekken, dat gij de heerlijke gelijkenis Gods verloren hebt. Denk er aan, dat van degenen, die God niet kennen en hunne eigengemaakte afgoden voor oogen hebben, dezelfde wet geldt, die hier is aangewezen: „Dat die hen maken hun gelijk worden“. (Psalm 115:8).

Maar wie in verootmoediging en schuldbesef zich bukken ging, wijl hij zichzelf zag in het licht van Gods heerlijke deugden, — die mag weten, dat de Heere Zijn beeld bij hem weer ging oprichten.

Dat Gods volk zich verblijde in de hope. „Wij zullen Hem zien, gelijk Hij is.“ Maar laat ons dan nu reeds er naar streven Hem te kennen gelijk Hij is. Laat ons onze harten reinigen van alle verkeerde gedachten aangaande God. Laat ons bidden: „Uw naam worde geheiligd; dat is, geef ons, eerstelijk, dat wij U recht kennen“....

Alle misstand in het geestelijk leven komt hieruit voort, dat wij den Heere onzen God niet zien „gelijk Hij is“, dat wij van Hem ons gesneden beeld maken, dat wij telkens weer vervallen in de fout, te denken, dat Hij te eenenmale is gelijk wij.

Eenmaal zullen wij verzadigd worden met Zijn beeld, als wij zullen opwaken. En dan zal er een eeuwig toenemen zijn in de volmaking van de gelijkenis Gods.

„Wij weten“.... zegt de apostel. Ja, wij weten! Dat we in die wetenschap telkens ons hoofd weer opheffen!

Wij weten, dat wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is.

v. A.

## KERKELIJK LEVEN.

### Synode-Indrukken.

#### XXIV.

Bezwaarschrift-Ds G. R. Kuiper.

„n Sympathiek schrijven.

„Meer een verzoekschrift dan een bezwaarschrift. De schrijver was tot in de ziel ontroerd, dat Ds van den Brink buiten de Gereformeerde Kerken stond. Naar uit zijn toelichting viel op te maken, had hij van vroeger al relatien met Ds van den Brink. Hij kwam er voor uit, dat hij persoonlijk in de leiding van zijn leven veel aan Ds van den Brink heeft te danken. Nu richtte hij tot de Synode het verzoek om nog een weg te zoeken, ten einde met Ds van den Brink een nadere saamspreking te houden en zoo mogelijk de breuk te herstellen. Er moest zich een complex van misverstanden hebben voorgedaan, oordeelde hij. Als de Synode nu eens een commissie benoemde om te trachten, die misverstanden uit den weg te ruimen?

In zulk een pleidooi zit iets moois.

Iets wat te zelden onder ons voorkomt.

Reverentie en piëteit jegens een ouden leidsman zijn hier aan het woord.

Indien er termen waren geweest om aan dit verzoek te voldoen, de Synode zou het voorzeker niet hebben nagelaten.

Doch zulke termen waren niet te vinden.

De onderstelling, dat er bij Ds van den Brink nog misverstand kon bestaan, was moeilijk te aanvaarden.

Lang en veel was er op de classis Haarlem met Ds van den Brink gesproken.

Zoo lang en zoo veel, dat deze zelf verzocht er een eind aan te maken.

En waar Ds van den Brink openlijk had verklaard en geschreven „aan de zijde van Dr Geelkerken“ te staan, hadden de Synodale Deputaten geen ander advies kunnen geven, dan de maatregelen, door de Synode voor zulke gevallen uitgestippeld, toe te passen.

De Synode stond hier voor een gedane zaak. Zij was er van overtuigd, dat niets onbeproefd was gelaten, om Ds van den Brink te overtuigen.

Desniettemin was hij uit de Gereformeerde Kerk van Zandvoort getreden en had daarmee het verband met de Gereformeerde Kerken verbroken.

Met Ds Kuiper betreurde ieder Synode-lid dezen gang van zaken.

Doch gelijk zoo vaak in het leven voorkomt, moest ook deze zaak worden overgegeven.

En de uitkomst heeft wel bewezen, dat de Synode in haar beslissing niet faalde.

Was men eerst nog van meening, dat het afwijkende gevoelen bij Ds van den Brink zich hoofdzakelijk op het kerkrechtelijke samentrok, sindsdien bleek, dat hij ook in dogmaticis het oordeel van Dr Geelkerken deelt.

Men heeft er op gewezen, dat Ds van den Brink steeds „oer-Gereformeerd“ is geweest.

Wij laten deze uitdrukking voor wat ze is.

Maar het „eens oer-Gereformeerd“ sluit nog niet in zich „altijd oer-Gereformeerd“.

Ieder kan dwalen.

En wanneer wij Ds van den Brink moeten oordeelen naar zijn eigen woorden — en wij mogen immers geen anderen maatstaf aanleggen? — dan is hij thans op een dwaalweg.

Hoe dit mogelijk is?

Velen staan voor deze vraag.

Ds van den Brink is wel een droevig raadsel.

Bezwaarschrift-Dr B. Wielenga.

Ook dit was meer een verzoekschrift dan een bezwaarschrift.

Immers daarin werd verzocht een nadere verklaring van de Synode omtrent de slang en haar spreken en aangaande de scheppingsdagen.

Ook dit schrijven sloeg een hoogst korrekten, broederlijken toon aan.

Het beteekende een groote vooruitgang op de bekende brochure „Ons aller Moeder“, waarvan, gelijk verluide, Dr Wielenga als de eigenlijke vader moet worden beschouwd, terwijl de andere onderleekenaars zoo ongeveer als peetvaders optraden.

Als wij aan deze brochure denken, betreuren wij het schrijven van Dr Wielenga aan de Synode niet.

Het is onze eerlijke overtuiging, dat geen enkele brochure — ook geen van Dr Geelkerken — zoo veel kwaad in onze kerken heeft aangericht als juist „Ons aller Moeder“.

Niet alleen onthoudt zich het verzoekschrift van Dr Wielenga van de onbillijke, onjuiste en noodeloos scherpe kwalifikaties, welke in „Ons aller Moeder“ voorkwamen, als „onduidelijk, onwetenschappelijk, ondoelmatig, onpraktisch, ontactisch, onpedagogisch“, maar daarin komt zelfs de gulle bekentenis voor „Dankbaar voor dit herderlijk schrijven, dat het mij vergemakkelijkt heeft uwe dogmatisch-exegetische beslissing te aanvaarden“.

Neemt men in aanmerking, dat de Synode, behoudens enkele punten, de Classis Amsterdam in het gelijk stelde, en dat nu Dr Wielenga zich gedrongen voelde openlijk te verklaren, dat hij de Synode-beslissing aanvaardt, dan valt dit stellig als niet maar één stap, doch als vele stappen in de goede richting te boeken.

Weliswaar zou onze blijdschap volkomen zijn geweest, indien Dr Wielenga „Ons aller Moeder“, wat de geïncrimineerde passages betreft, met evenzoveel woorden had verloochend, maar ook zoo stonde zijn schrijven de Synode tot vreugde, gelijk zijzelf uitsprak.

Evenwel kon zij aan zijn verzoek om inlichtingen niet voldoen.

De Synode had tevoren reeds het standpunt ingenomen, dat zij wel ingekomen bezwaren onder de oogen zou zien, maar dat zij zich niet geroepen gevoelde om allerlei vragen te beantwoorden.

Zij had dan ook reeds, vóór dat het bezwaarschrift van Dr Wielenga in behandeling kwam, aan een broeder, die een vragenstroom op de Synode had gericht, ten bescheid gegeven, dat hij zich daarmee tot zijn leeraar of kerkeraad had te wenden.

Nu zou het toch wel — om nog eens de uitdrukking te bezigen, waarvan tegenwoordig de ooren tuiten — „meten met twee maten“ geweest zijn, indien de Synode op de vragen van Dr Wielenga wel ware ingegaan.

Naar de methode, aanbevolen door „Ons aller Moeder“, zou men voor „speciale kinderen“ met zonderingen moeten scheppen.

Op dien grond zou men dan een afwijking van den regel voor Dr Wielenga wenschelijk hebben kunnen achten.

Maar die methode deugt o.i. niet.

Zij zou in de kerk tot twist en krakeel aanleiding geven.

Algemeene „kinderen“ zijn er nu eenmaal niet. Elk kind is een „speciaal kind“.

Evenmin als in een gezin is het in de kerk te verdedigen, dat de een wordt voortgetrokken boven den ander.

Daarenboven, de vragen van Dr W. waren niet zoo urgent, dat zij niet konden wachten.

Hing het van haar beantwoording af of Dr W. zich met de beslissingen der Synode kon vereenigen, dan zou de Synode hem een weg hebben kunnen wijzen om meer licht te verkrijgen.

Maar zoo stond het niet.

Dr W. meldde, dat hij de dogmatisch-exegetische beslissingen aanvaardde.

Daarvoor bezat hij derhalve licht genoeg.

De Synode had daartoe het hare bijgedragen. Meer verlangde de Synode niet en kon ook niet van haar worden verlangd.

Waar zou het heen moeten, indien zij moest

mitmak  
uitspra  
Wort  
aangeh  
Maar  
nen na  
Dr V  
Paradij  
zou de  
Zelf  
Het  
blik vo  
De l  
Mag  
bezig l  
Imme  
Zou  
dan ka  
werpen  
schrift  
En  
zijn da  
zich zo  
Hij l  
wordt  
engel  
Zou  
zou hij  
engelen  
Maar  
Het  
Paul  
die zie  
En  
doet al  
naren  
Dat  
door es  
De ge  
in het  
Wie  
Indie  
dragen  
moeten  
Zeide  
schrijve  
hij de  
Moeder  
indien  
Want  
Maar  
Moeder  
deze v  
welke  
moet h  
Op c  
zijn vr  
Dat  
Het  
Er z  
als ik  
gelijk  
in, dat  
En t  
vaardt  
aan de  
Dat  
Juist  
antwo  
brieven  
bedoeld  
niet op  
In e  
W. aan  
worpen  
eigenlij  
vatting  
meent  
schisma  
den toe  
Daargel  
is het  
Wieleng  
Dr Wi  
geeft, c  
de dog  
en zich  
in onze  
meert  
zwaren  
huurlijk  
opkome  
van Dr  
aan. D  
welk e  
Wij s  
Wij z  
pelijk.  
Wij  
wat me  
en er  
niet w  
van str  
Aan  
wij gee  
Wij  
nemen  
Maar  
zeggen